Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 70 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Caii înebuniţi

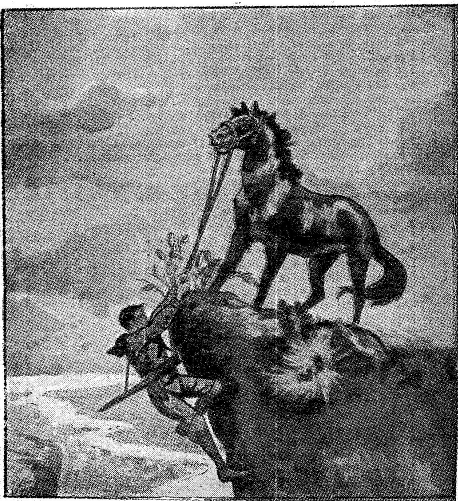

[illegible]

Cărţi apărute în editura ziarului „Universul“

	Lei
Almanahul rev. „Universul Copiilor“ pe 1931, 1932, 1933 şi 1934	25
Calendarul ziarului „Universul“ pe 1931, 1932, 1933 şi 1934	40
In alte ţări, de **M. Beza**	60
Pe Argeşel, de **I. Boteni**	30
Trecute vieţii de doamne şi domniţe, de C. Gane	180
Din viaţa familiei I. C. Brătianu, de **Sabina Cantacuzino**	100
Diverse impresii şi amintiri, de **A. Suchianu**	40
Dobrogea, de **Romulus Seişeanu**	50
Domnişoara Celina, de **I. Grecescu**	30
D-l Iorga are haz, de **Al. Cazaban**	25
Ducele (Mussolini), de **Margheritte Sarfatti**	30
Doamna e geloasă, de **C. Cosco**	50
Evanghelia Luca, de **Pr. I. Mihălcescu**	8
Fabule, de **V. Militaru**	40
Fazele Ministeriale in România, de **D-tru Costescu**	30
Femeea de eri şi de mâine, de **Alfred Schirokauer**	30
Segălică. Filme, de **M. Mora**	30
Filme din Jo Man Fu, de **Don José**	30
In America pt. cauza Românească, de **V. Stoica**	10
Istoria Ţării Mele, de **M. Negru** şi **I. Tassu**	20
Iubire de pierzanie, de **Camillo Castello Branco**, traducere de **Popescu-Ielega**	20
La Ureche, de **N. Kiriţescu** şi **Vlădoianu**	30
Legea Conversiunii, de **V. Potârcă**	100
Legea electorală	6
Legea Monopolului spirtului şi băuturilor spirtoase	20
Lupta pt. infrângerea prostituţiei, de **R. Anselme**	10
Niţă Pitpalac cu Famelia in Europa, de **C. Cosco**	30
Niţă Pitpalac la Karlisbad, de **C. Cosco**	40
Noile Uniforme	30
Noul Regim Jugoslav, de **Iulian M. Peter**	150
Povestea lui Ţuguilă, volumul I, de **M. Negru**	6
„ „ „ „ II, de „	8
„ „ „ „ III, de „	10
Poveşti pentru copii, de **Emil Păsculescu-Orlea**	36
Povestea Vulpoiului şiret, de **E. Boureanul**	50
Principesa Tarakanova	10
S. S. S. R., despre Uniunea Sovietică, de Ion Inculeţ	30
Tainele Labirinului, trad. **Vivalda**	30
Vieţi Sdrobite, de **V. Demetrius**	15

BIBLIOTECA PERSONALA
PUNGĂRA EMIL

BIBLIOTECA PERSONALA
PUNGĂRA EMIL

CAII INEBUNIȚI

CAPITOLUL I

Bravo Marius !

Îi regăsirăm pe cei patru tineri ai noștri, după ultimul lor naufragiu, salvați de o corabie Sky, proprietatea căpitanului Ximens, un grec care se ocupa cu pirateria.

Acesta îi făcuse prizonieri, spre marea mirare a tinerilor.

Raimondo, după ce s'a înțeles din ochi cu tovarășii, răspunse pentru toți :

— Spre a ne ține prizonieri, nu era nevie să te ostenești să ne scapi din apă !

Ximens începu să râdă.

—Acum știu cine sunteți. „Sunteți cei trei faimoși cercetași italieni de care am auzit mult vorbindu-se în Australia...

— Veniți din Australia ?

— Da. Și înțelegeți că știind cât prețuiți, nu voi lăsa să-mi scape din mână niște ostateci atât de prețioși.

„Voi propune, la timp, guvernului vostru să vă răscumpere.

— Și până la acel timp — întrerupse Marius — cum înțelegeți să vă purtați cu noi ?

Căpitanul răspunse brusc :

—Ca cu prizonierii !

„Vă voi pune în fundul corabiei ca pe marinari nesupuși, la pâine și apă. Din când în când vă voi scoate pe punte, la aer, așa ca să nu vă ofiliți de tot și să vă scadă valoarea! Și râde grosolan în timp ce tinerii abia își stăpâneau furia.

Marius, mai ales, își mușca buza, nervos.

— Ia spune-mi — zise el — va să zică ne consideri ca pe niște ostateci de oarecare valoare?

— Se înțelege...

— Nu vrei să pierzi beneficiul reprezentat de această valoare?

—Natural că nu.

— Ei bine, vorbesc în numele amicilor mei.

„Dacă ne veți trata rău, dacă ne veți vârî în fundul calei, în lanțuri, la pâine și apă, ca pe niște răufăcători nu ca pe niște tineri de ispravă ce suntem, te avertizăm că vom face tot posibilul să compromitem nu numai valoarea ce o reprezentăm dar chiar existența d-tale!

„Nu știi de ce suntem noi capabili.

„Pierim și noi dar garantez că îți vei lăsa pielea în afacerea asta.

„Să-ți intre bine în minte vorbele mele!

Cei trei tovarăși aprobară în tăcere vorbele lui Marius.

Ximens, uluit de această eșire îndrăzneață, întrebă cu privirea pep un individ care stătuse lângă el și care nu deschisese gura.

Era ofițerul ajutor, un austriac nenegat.

— Ai auzit Fred, ce a spus bătăiosul ăsta? — întrebă căpitanul.

— Da, am auzit — răspunse ofițerul cu un zâmbet enigmatic și rău.

— Ce zici să fac?

— Drace! N'ai decât un singur lucru de făcut!

„Ceace ai spus. Dar să le legi în lanțuri și mâinile așa ca să nu poată decât duce mâncarea la gură.

— Foarte bine! Așa voi face!

Dar cei trei cercetași își regăsiseră toată energia lor. Marius avea o idee și tovarășii o citiseră în privirea lui.

Marius zisese cu o ochire: „Așteptați! Lăsați-mă pe mine!

Ximenes și Fred nu bănuiau cu ce diavoli au de a face.

Credeau că sunt povești tot ce auziseră și citiseră despre îndrăciții de cercetași.

In timp ce ambii pirați vorbiau într'o limbă necunoscută, Marius șopti o vorbă la urechea lui Raimondo care o repetă mai departe.

Tinerii n'aveau arme.

Când fuseseră luați pe bord, li se luaseră toate.

Ximenes, în schimb, avea un revolver la centură și altul pe masa pe care își sprijinea coatele.

Și Fred avea revolverul gata în teaca deschisă, la brâu.

Ximenes după ce isprăvi de vorbit grecește cu complicele său, zise tare, într'o italienească accentuată :

— Ei bine, Fred, suntem de acord. Dă imediat ordin să-i vâre în stivă pe acești arțăgoși ; o să vedem dacă va mai fi așa de îndrăzneți când se vor trezi în lanțuri !

Nu terminase bine vorba când un violent pumn trăzint în plină figură îl răsturnă jos în timp ce revolverul îi fu smuls dela brâu.

In acelaș moment, Fred primi un pumn la fel sub bărbie și căzu ; revolverul îi fu luat într'o clipă.

In timp ce Marius și Raimondo făcuseră isprava asta, Jean Bart pusese mâna pe revolverul de pe masă.

Zomba rămase neutru, ca rezervă în caz de nevie.

Când, după două minute, amețiți de loviturile primite cei doi pirați încercară să se scoale, văzură trei revolvere îndreptate spre ei.

Raimondo zise :

— Nici un cuvânt sau sunteți morți !

„Preferăm să ne luptăm cu toți de pe vapor decât să agonizăm în lanțuri.

„Să faceți întocmai ceeace vă vom spune".

Livizi de furie cei doi pirați citiră în ochii tinerilor hotărârea de a nu glumi.

— Vă supuneți ?

— Da !

—Zomba, îți încredințez pe acești indivizi !

Și îi dădu un revolver.

Negrul se așeză de pază lângă cei doi pirați în timp ce amicii inspectau camera.

Nu conținea nimic special.

Dar descoperiră o ușe secretă, pe care deschizând-o, dădură de câteva trepte.

Jean Bart scobori si se găsi într'o cabină scundă.

Puşti, carabine, săbii, pumnale, revolvere, mitraliere şi cartuşiere.

Ligurnul se reîntoarse.

— E o adevărată armurărie acolo ! — zise către tovarăş încet. Spre a nu fi auzit de bandiţi.

„Şi cum e tocmai lângă cabina comandantului, îmi închipui că el nu e în legături tocmai bune cu echipajul său, dacă se înarmează aşa !

— Ei bine ! — conchise Raimondo — să vârâm în lanţuri pe indivizii aceştia, aşa cum vreau să ne facă ei nouă şi Zomba îi va închide în armurărie.

„Acolo o să se gândească la inconvenientul de a avea pe bord pe cei trei cercetaşi !

— Bine — obiectă Jean Bart — dar echipajul ?

— Vom aranja şi aceast — răspunse Marius — lucrul cel mai important era să ne debarasăm de aceşti doi ticăloşi.

Zomba fu însărcinat să pună cătuşe la mâini prizonierilor şi să-i ducă în odaia cu arme unde să-l pună în lanţuri de zid.

In câte-va clipe treba fu făcută, uşa închisă şi mascată la loc.

Nu trecuse nici o jumătate de oră decând sosiseră Italienii pe bord.

Timpul era frumos şi vântul sufla regulat, în aceiaş direcţie.

Marius după ce discutase cu amici ceace trebiau să facă cu echipajul, avu un gest :

— Am o idee! Mă lăsaţi pe mine să lucrez ?

„Zomba, du-te de adu pe Ximenes şi Fred aci!

Acest contra ordin exprima o intenţie diametral opusă de până acum.

Dar bravul Lombard avea aşa de mare fertilitate de idei încât aşteptau ceva dela dânsul.

Zomba execută fără să discute, ca un adevărat soldat.

Ximenes şi Fred se înapioară oare cum miraţi de scurta lor recluzie pe care o credeau lungă şi grea.

Cercetaşii şedeau în jurul mesei ca nişte judecători într'un tribunal.

Indărătul celor doi comandanţi sta în picioare Zomba, cu o mână pe umărul căpitanului şi cu alta pe acela al secundului său, făcându-i să simtă că n'ar fi prudent să se împotrivească.

Marius privi pe cei doi piraţi :

– Ascultaţi bine ce vă spun !

„Nu vă repet încă odată.

„La cea mai mică îndoială pe care aş aveau-o, vă ucid

CAPITOLUL II

Ideea extraordinară

— Eu, Marius, te supraveghez pe tine Ximenes iar Raimondo va avea ochii pe Fred. Tu, Jean Bart ne ajuți pe amândoi.

„Zomba va fi pretutindeni. Va avea inițiativa pe care o va crede.

„Acum, voi doi — zise Marius, vorbind cu cei doi pirați veți eși pe punte întocmai ca și cum ați fi liberi și stăpâni pe situație.

„Noi vă urmăm în ordinea stabilită.

„Trebue să vă purtați ca și când ați fi hotărât vă vă fim asociați.

„In aparență, veți fi și mai departe căpitan și ofiter secund; în realitate veți asculta de noi și veți da ordinele pe care le vom crede noi de cuviință.

„Nu veți fi singuri nici ziua nici noaptea; noi patru vom fi mereu lângă voi. Când vă veți separa, Raimondo și Jean Bart urmează pe Fred; eu cu Zomba vom rămâne cu Ximenes.

„Nu aveți altceva de răspuns decât da și nu.

„In cazul negativ, e inutil să mai vorbim; vă băgăm din nou în cușcă.

Ce puteau răspunde cei doi pirați?

Nu aveau încotro.

Consimțiră deci, aplecând capul în semn de aprobare.

— Bine — zise Raimondo.

„Iată-ne stăpâni pe corabie

„Să ne ocupăm acum de echipaj spre a nu băga de seamă înscenarea.

„Ce zici Marius?

Lombardul se gândi un moment şi răspunse:

— Să eşim, după dispoziţiile stabilite. Ximenes şi Fred veţi da ordinele, cu formulele ordinare, ca nava să se dirijeze spre regiunile unde voiaţi să debarcaţi, dar în punctul pe care îl vom alege noi.

— Ce loc e acela?

Marius întrebă pe Jean Bart:

— Unde ne găsim acum? Sau mai bine zis care e continentul cel mai apropiat?

— Trebue să fie continentul american, şi anume partea meridională, Ţara de Foc sau Chili.

— Şi în Chili, unde s'ar putea debarca mai repede?

— Nu văd în alt loc de cât în Punta-Arenas — răspunse Genovezul fără ezitare.

„E capitala ţinutului Magelan, care se găseşte în jurul strâmtoarei cu acelaş nume.

„Dacă vă reamintiţi, am mai fost acolo, la începutul călătoriilor noastre în jurul lumei; ba încă ai lăsat acolo şi ceva cunoştinţe.

„Suntem în ţară amică şi în perfectă siguranţă!

Foarte bine! Iată ceva care vine la timp!

„Aidem aşa dar la Punta-Arenas!

Marius reluă, întorcându-se spre piraţi:

— Aidem cu toţii pe punte.

„Băgaţi de seamă, să nu vă trădaţi.

„Amintiţi-vă ce v'am spus. La cel mai mic semn de trădare sunteţi morţi!

„Viaţa a două canalii nu face cât a noastră patru!

„Vom ţine mâinile în buzunar, dar pe revolvere.

„Dacă se iscă vre-o luptă, primii care vor cădea veţi fi voi doi, Ximenes şi Fred!

„Inainte!

Şi eşiră cu toţii pe punte.

Pe punte păreau vechi prieteni, banditii şi exploratorii.

Lui Ximenes, deodată, păru că-i vine o idee; se duse spre pilot şi îi vorbi englezeşte — una din cele patru limbi convenite cu cercetaşii — de oare ce acesta era englez.

- Foarte bine, d-le comandant. Vom porni spre Punta-Arenas. De altfel eram deja cam în direcția intrării occidentale a strâmtorii Magellan.

— Ne-am înțeles! — conchise căpitanul.

Și continuă să se plimbe pe punte cu Fred care nu deschisese gura.

Tinerii exploratori nu-i pierdeau din ochi o clipă și nu se îndepărtau de loc de ei.

Zomba, părea un adevărat polițist.

Fred rămânea închis și taciturn. In timp ce Ximenes, vulpoi fin, făcea pe nepăsătorul.

Aprinse pipa și începu să discute cu tinerii.

Ii întreba despre iernarea lor în insula Italia sau Rotunda, [illegible] despre peripețiile lor acolo.

Tinerii răspundeau bucuroși, dar fără să uite o clipă să-i supravegheze cele mai mici gesturi.

Marinarii îi priviră cu curiozitate la început.

Apoi totul intră în normal.

La prânz, masa strânse la olaltă într'o cabină lângă bucătărie, pe cei șase oameni fără ca nici un incident să turbure strania situație.

……

Câteva zile totul merse de minune după prevederile ingeniosului Marius.

Căpitanul și secundul se duceau și veneau în cabine, pe punte, jos, sus, mereu escorați de două umbre credincioase, când nu erau urmăriți de toți patru.

Știau că cel mai mic gest putea să îi coste viața și nu le dedea mâna să încerce așa ceva.

Ordinele erau date ca de obicei.

Cei doi comandanți, investiți cu o putere fictivă, discutau cu stăpânii lor, sub aparența celei mai cordiale prietenii.

Cei trei cercetași și Zomba doreau să vadă submarinul păstrat în fundul calei, faimosul submarin care pătrunsese în mod atât de ciudat pe sub ghețurii

Fură entuziazmați verificînd cu ce perfecțiune era construit.

Dintr'o deschizătură care se deschidea în mijlocul carenei, putea fi lansat în apă

Un foarte ingenios dispozitiv permitea marinarilor să iasă în plină mare, așa cum făcuseră pe banchiză, așa că submarinul nu era constrâns să iasă complet la suprafață.

Ximenes, care era inventatorul, primi felicitări.

Dar răspunse cu ferocitate, printre dinți:

— Sper să îmi mai servească încă, spre a arunca în aer vre-un vas de război de-al conaționalilor voștri!

— Cât despre asta, să nu-ți faci iluzii, iubitul meu Ximenes! — răspunse sardonic Marius.

„Din mâinile noastre ești destinat să treci, tu și tovarășul tău, în alte mâini, nu mai puțin dibace ca ale noastre, dotate cu o putere legală superioară nouă...

„Ai deci puțină probabilitate, scumpule, să faci ceea ce zici!

Ximenes înghiți pilula, și se uită feroce la Lombard, pe furiș.

Dar Zomba văzuse privirea și intensifică și mai mult supravhegherea piratului.

Dimineața trecu în vizitarea submarinului.

Cercetașii trebuiră să recunoască că Grecul, de și era o faimoasă secătură, era un individ dotat cu o genială inteligență.

Le părea rău numai că ea era pusă exclusiv în serviciul răului.

De acum se apropiau de țintă.

Se vedea deja Țara de Foc și arhipelagul care e despărțit de continentul american prin strâmtoarea de Magellan

Printre nori se profilau coastele care se colorau de focul apusului.

Cercetașii și Zomba și cei doi comandanți sedeau pe punte în observație.

CAPITOLUL III

Un incendiu în mare

Deodată toți asistară la un spectacol extraordinar.

Era ca și cum, la răsărit, o lună înflăcărat ar fi eșit din apă!

Dar când își dădură socoteală de ce se întâmpla, cercetașii ordonară lui Ximenes să îndrepte nava în direcția focarului.

— Ce este? — întrebă căpitanul care nu putea să privească cu binoclul, luat de tineri.

— E o corabie care arde!

„Trebue să ne apropiem spre a vedea dacă nu e posibil să scăpăm pe cineva de la pieire.

Din fericire, vântul era favorabil și îi împingea într'acolo.

Exploratorii se interesară de acel spectacol fără să piarză din vedere pe prizonieri.

Incendiul era din ce în ce mai vizibil, dar scădea mereu. Bastimentul nu trebue să mai fost de cât niște rămășițe fumegânde și plutitoare care se scufundau pe rând.

Apropiindu-se văzură că nu mai era de cât carcasa, care plutea printr'o adevărată minune.

Se dădu ordin să se lase șalupele pe apă.

In timp ce Raimondo și Jean Bart rămâneau pe covertă să păzească pe Ximenes și Fred, Marius și Zomba cu câțiva marinari, aleși, se învârteau cu bărcile prin jurul epavei arse sperând să poată salva pe vreun naufragiat.

Dar veniseră prea târziu.

— Mii de milioane de bombe! — dacă am fi ajuns mai repede poate am fi salvat tot echipajul!

„Dar nu se vede nici ţipenie de om!

Un marinar emise ideea că se vor fi îndepărtat pe şalupe sau plute.

— E probabil! — confirmă Marius.

„Nu ne mai rămâne de cât să ne înapoiem pe bord!

In timp ce se înapoiau spre Sky, auziră gemete şi văzură pe nişte scânduri, o fiinţă omenească întinsă.

Marius îl urcă în şalupa sa şi se pregătea să-i dea îngrijirile necesare.

Dar leşinatul îşi reveni singur când fu pe bord, după ce Zomba îl frecţiona pe corp.

Scoase un suspin, deschise ochii şi îşi veni în fire.

Povesti apoi.

Il chema Davis şi era quartier maistru pe Patagonia, vasul incendiat.

„Venea din San Francisco şi se ducea la Bahia, în Argentina.

„Vasul era încărcat cu două mii butoaie de benzină.

„Se oprise la Punta-Arenas spre a lua cărbuni, eşind din radă la opt.

„Căpitanul Boerne, din San-Francisco, avea cu el pe soţia sa. După plecarea din Punta-Arenas, observă o avarie la căldare şi din cauza vaporilor de benzină care eşa din cavă, se temea de o catastrofă.

„Părăsisem de două ori Punta-Arena.

„Marea era agitată când se auzi o detunătură groaznică.

„O limbă de flăcări eşi spre cer, luminând apele cu sclipiri de sânge; focul se propagă dela un cap la celalt al corabiei; puntea ardea şi se năruia...

„Oamenii trebuiră să treacă printr'un rug de foc spre a ajunge la bărcile de salvare, care în zăpăceală întârziaseră să fie puse pe apă.

„Căpitanul şi soţia sa dormeau în cabina de pe punte; fură cei mai în primejdie. Doamna Baerne fu coborâtă într'o barcă cu secundul şi cu câţiva marinari. Căpitanul rămăsese la postul său.

„Benzina se răspândise în valuri pe apă.

„Bastimentul era ca înfăşurat într'o mare de flăcări care împiedica ori ce salvare.

„O barcă se cufundă; o a doua se umplu cu apă şi marinarii trebuiră să luptă cu ambele elemente.

„Fu o scenă groaznică!

„Nu se auzeau de cât trozrituri groaznice şi strigăte de ajutor; pe punte nenorociţii încercau în zadar să se salveze.

„Din vapor eşeau neîncetat limbi de foc şi se auzeau necontenite detunături.

„Căpitanul rămase cel din urmă la postul său.

„Muri acolo, carbonizat, ca un erou.

„Bărcile nu au putut rezista la dublul asalt al valurilor şi al focului.

„Mă tem, să nu fie eu singurul supravieţuitor al grozavei tragedii!

Sky, se învârti toată noaptea prin jurul locului sinistrului, dând semnale felurite, dar nu putu să pescuiască nici o fiinţă omenească.

Aşa dar Davis era singurul supravieţuitor al sărmanului vas incendiat!".

. . . .

A doua zi, în timp ce se îndreptau spre strâmtoarea Magellan, spre a se apropia de Punta-Arenas, se deslănţui, din spre nord, o furtună aşa de violentă în cât cercetaşii, sfătuiră pe Ximenes, să ordone ca vasul să fugă în sens invers, încercând să se apropie de capul Horn.

Când s'ar fi potolit furtuna, ar fi intrat în strâmtoare în sens invers, cu o mică zăbavă.

Dar toată ziua, noaptea următoarea şi a doua zi, cercetaşii şi Zomba trebuiră să stea tot timpul în picioare, din cauza violenţei furtunei care duce pe Ximenes şi pe Fred, de la un capăt la altul al punţei, obligându-i să-i supravegheze, fără odihnă.

Nu pututră să se adune în cabină spre a schimba garda, cu ceilalţi odihniţi.

Când se mai potoli furtuna, vizitară nava şi observară că se produsese avarii grave.

— Mii de pipe! Nu putem continua aşa! Cea mai mică isbitură ne poate duce la fund!

— Părerea mea, dacă vreți s'o ascultați — propuse Ximenes — este să debarcăm în vre-un punct din Țara de Foc și să intrăm în vreun golf, unde corabia să fie la adăpost, acolo cu ajutorul unor tâmplari sau alți specialiști care fac parte din echipaj să procedăm la reparațiile necesare.

— Ai dreptate — aprobă Jean Bart.

— Așa să facem — conchise Raimondo.

Fu dat ordinul să se îndrepte vasul spre Țara de Foc spre a se găsi acolo vre-un loc ferit unde nava să fie la adăpost de vânt și valuri.

Odată pe pământ, cei patru exploratori ar fi putut supraveghea pe tâlhari cu schimbul, odihnindu-se și distrându-se în acelaș timp.

Pe vas nu se observase până atunci nici un semn de neliniște, nici vre-o trădare a celor doi comandanți.

Se crede că o mare simpatie îi leagă de italienii cu care erau văzuți incontinuu.

Ba încă, marinarii făceau glume pe această strânsă prietenie. Nu bănuiau cauza unei atât de ciudate prietenii.

In vederea debarcării tinerii se sfătuiră să ia următoarele măsuri:

Raimondo, Jean Bart și Davis (care fusese pus în curent cu toată situația), trebuiau să formeze un trio care era de pază cât Marius și Zomba se odihneau.

Apoi făceau cu schimbul.

Dup patru zeci și opt de ore de căutări pe coasta meridională a Țării de Foc, pătrunzând în ciudatul arhipelag găsiră locul unde se putea ancora bastimentul.

Inainte de a aterisa, Raimondo avertiză pe cei doi pirați că supravegherea va fi continuată cu rigurozitate.

— Viața voastră depinde de un gest!

Până atunci cei doi se arătaseră docili și în aparență resemnați.

Dar de sigur nu pierduseră speranța să-și recâștige libertatea și comanda vasului lor.

Sky fu ancorat la o mică depărtare de pământ și nu se putea debarca de cât cu ajutorul șalupei

Vasul avea patru bărci de salvare; In prima zi, în timp ce se începură reparaţiile, Marius şi Zomba rămăseră pe bord să supravegheze pe cei doi piraţi.

Raimondo, Jean Bart şi Davis, acompaniaţi de nouă marinari aleşi, scoborâră în trei şalupe încărcate cu diferite obiecte cu care intenţionau să facă schimb cu indigenii, pentru a obţine alimente proaspete.

CAPITOLUL IV

Printre locuitorii Țării de Foc

Cercetașii cunoșteau locuitorii și obiceiurile ținutului.

Seara, cercetașii și cei nouă marinari se înapoiară la bord mulțumiți de exursia făcută.

Aduceau o bună provizie de alimente proaspete.

După masa de seară, exploratorii, Zomba și Davis se închiseră în cabina căpitanului cu acesta și cu secundul.

— Ați văzut mulți Fulgieni? — întrebă Marius.

— Da, destui — răspunse Raimondo.

„Le-au plăcut foarte mult mărgelele pe care le-am adus cu noi și cuțitele.

„Nu mi s'au părut deloc sălbateci, mai mult stupizi și, să-ți spun drept, foarte puțin interesanți.

Noaptea trecu liniștită și supravegherea fu făcută cu schimbul.

A doua zi fu rândul lui Marius și Zomba să debarce pe pământ cu vre-o zece marinari.

Dar ziua aceasta fu agitată.

Cele trei bărci debarcară, una spre a ucide așa zișii viței de mare, celelalte spre a pescui sau a vâna ori ce ar fi eșit în bătaia puștilor.

Toate locurile erau bune pentru a găsi viței de mare.

Erau mulți și făceau un sgomot asurzitor.

Când se apropiară, călătorii văzură că difereau de focele obișnuite.

In Noua Zelandă erau numiți „urși de mare".

Aceștia aveau — masculii cel puțin — o coamă de leu, Erau atât d stupizi in cât puteau fi uciși cu ciomegele.

Masculii erau mari: aveau o lungime de zece până la două zeci de picioare; femelele erau ceva mai mici.

Cel mai mare animal atârna aproape o mie cinci sute de livre, după ce îl jupuiseră și îi scoaseră grăsimea.

Aceste animale, adunate în bandă fac un tapaj formidabil; masculii bătrâni mugesc ca niște tauri turbați sau răgesc ca leii.

Cei mai mari ocupau un loc mai înalt și nu mai lăsau pe nimeni să se apropie fără luptă

Animalele păreau că așteaptă pe vânători ; când erau.

,Când erau lăsați în pace se jucau între ei ca niște câini.

După ce uciseră și răniseră o cantitate de asemenea animale, Marius și oamenii ajunseră în vârful insulei care era ca o platformă, cu vegetație pipernicită.

Descoperiră aci o altă specie de focă, mai mică și mult mai vioaie.

Erau mai mici ca leii și viței de mare, pielea de culoare mai închisă și nu au coamă.

Față de vânători fură și mai agresivi și feroci și femelele 'și apărau puii până la moarte.

Mulți vulturi se învârteau în jurul insulei, dar nimeni nu se gândi să strice gloanțele prețioase pe stârvul lor.

Mai găsiră și pinguini și alte palmipede.

— Continuați vânătoarea! — ordonă Marius marinarilor.

„Umpleți șalupele cu ori ce piei și cărnuri veți putea.

„Eu mă duc cu Zomba la pescuitul petrerului.

— La pescuit! — observă un marinar.

„Vrei să spui la vânătoare?

— Nu, nu, la pescuit!

Prevăzut cu două prăjini lungi pe care Zomba le fabricase, Marius se pregăti pentru „pescuitul" său.

Petrelul e o pasăre de mare, mai mare cva ca o rață, care pleacă departe în căutarea peștilor cu care se hrănește.

Coastele arhipelagului, în mare parte stâncoase, ascund o mulțime de cuiburi de asemenea păsări, pe care indigenii le vânează pentru carnea lor gustoasă.

E o vânătoare ciudată, pe care o fac nici cu lațuri, nici cu puști, ci numai cu un par lung, ca o undiță de pescuit.

La capătul bățului este un fir făcut din păr de coadă de cal înodat.

Vânătorul pescar, strecurându-se prin anfranctuozitățile stâncilor se apropie de cuiburile lor, și le prinde cu lațul ridicându-le de acolo ca pe niște pești prinși cu undița.

Așa se pot prinde zece până la cincisprezece păsări pe oră.

Până la prânz, Marius și Zomba se distrară cu ciudata vânătoare.

Apoi se înapoiară cu prada la punctul unde erau legate șalupele.

Marius și Zomba erau tocmai gata să pună piciorul în șalupă când auziră detunăturile care veneau de pe corabie și care conveniseră să însemne semnalul de pericol, care era ridicat la catarg.

CAPTOLUL V

Trădarea

Semnalul consista într'o centură roșie de marinar care fâlfâia la catargul din urmă.

Insemna că pe bordul vasului se petreceau fapte grave.

— Drace! ce se întâmplă? — zise tare Marius.

Zomba, neliniștit, puse mâna pe tocul revolverului, cu ochii la marinarii care împingeau șalupele în apă.

De odată Marius și Zomba observară un lucru: din vas se desprinsese o barcă; doi oameni ședeau în ea, cu câinele de bord, Filip, care iubea pe cercetași, mai ales pe Marius.

— Mii de pipe! Dar sunt Raimondo și Jean Bart!

— Ei sunt! — confirmă negrul.

— Dar atunci au scăpat!

Se auziră alte detunături și înțeleseră că de pe punte se trăgea asupra șalupei!

Marinarii la început mirați, când văzură că era dușmănie între barca fugiților și vapor, începură să rămeze cu putere spre pământ spre a sări asupra lui Marius și Zomba.

— Atenție, Zomba! carabina.

„Trage fără crutare.

Din fericire Marius nu dăduse voe marinarilor să ia cu ei arme de foc, sub pretext să nu dea loc la incidente cu indigenii.

Marinarii nu luaseră de cât cuțite și securi.

Când fură la o distanță suficientă, Marius le strigă:

— Vă opresc să înaintați! Sau trag în voi!

Cum aceștia nu ascultau, cercetașul nu mai ezită.

O șalupă o conducea un oare care tip care totdeauna se arătase suspect. Ședea la cârmă.

Marius ochii brațul drept al acestuia, și trase.

Omul scoase un strigăt și brațul inert căzu pe trup.

Fu destul ca, într'o clipă, cele trei bărci — împreună cu aceia în care era să se urce marinarii să se îndepărteze spre vas.

Intre timp Raimondo și Jean Bart în barcă, se îndreptau cât puteau mai repede spre pământ.

Din fericire nici un glonț nu-i lovi.

Nu puteau fi urmăriți de grelele șalupe încărcate cu animalele vânate care nu ar fi putut ajunge barca rapidă a cercetașilor.

De altfel marinarii se zoreau mai curând să ajungă pe bord spre a afla ceea ce se întâmplase.

Văzându-se deocamdată în siguranță, Marius și Zomba alergară spre locul unde se îndreptaseră tovarășii.

Ajunseră aproape în acelaș timp. Barca se vâra într'un canal strâmt; fugarii săriră afară și traseră ușoara șalupă pe uscat.

— Mii de pipe! Povestiți ce s'a întâmplat? Sunteți răniți? Dar Davis?

— Sărmanul Davis! Trebue să fie mort!

Și Raimondo dădu trist din cap!

Părea foarte emoționat și Jean Bart nu mai puțin.

Câinele se gudura pe lângă ei, lingându-le mâinile.

Să ne îndepărtăm repede! Au o mitralieră pe bord și sunt în stare să tragă cu ea în noi.

Cei doi cercetași erau bine înarmați și în barcă aveau destule muniții și alte carabine.

Barca era de o construcție foarte ușoară.

Cei patru tineri, voinici, o luară în spinare și alergară în interiorul insulei, spre a nu fi în bătaia gloanțelor de pe Sky.

Când fură pe o platformă, se puseră în stare de apărare, în caz când bandiții i-ar fi urmărit pe pământ.

Se ascunseră, cu carabinele gata, în punctele indicate de unde puteau să supravegheze debarcarea și între timp, Marius rugă pe amici să povestească cum se întâmplase.

Flip, câinele care îl iubea pe Marius, părea că înțelege situația; se așezase pe o muche de stâncă gata să latre dacă ar fi zărit pe bandiți.

Raimondo putu să povestească în liniște.

— In scurt, am putut crede la un moment dat că ni se apropia sfârșitul. Nu e așa Jean Bart.

Și vouă v'ar fi venit repede de hac.

„Treceam ca de obicei pe punte, supraveghind pe cei doi bandiți.

„De odată mi se păru că un marinar se uita la Ximenes cu o atenție specială.

N! — mă gândi — va să zică prizonierii noștri comunică unii cu alții?

„Dar nu se vedeau singuri!

„In acel moment grecul și austriacul ședeau la intrarea cabinei și noi lângă ei.

„Pe neașteptate, unul din marinari care se juca cu alții cu o bilă mare de plumb, o lasă să cadă, făcând-o să se rostogolească până la picioarele noastre. Doi marinari se repeziră spre ea.

„Spre a nu fi loviți peste picioare, de acea bilă grea, mă dădui puțin la o parte de Ximenes. Atunci văzui pe Fred că face celor doi marinari un semn violent.

„Cu un semnal convenit, avertizai pe Jean Bart, care cu acelaș semnal puse în gardă pe Davis.

„Iată că, în timp ce Ximenes îmi întorcea spatele, sub pretext să înțepenească o stinghie desprinsă, văzui pe punte umbra mâinilor sale.

„El mișca degetele în așa fel în cât reproducea exact semnele ce și le fac între ei surdo-muții.

„Fu o scăpărare de lumină! Atunci îmi veni în minte că prizonierii noștri, în anumite momente, comunicau cu echipajul, cu ajutorul acestui limbaj.

„Înțelegeți că dădui imediat ordin celor doi pirați să intre în cabină și pusei mâna pe revolver.

„Atunci o bandă de marinari care apăru după cabină, se repezi spre noi vociferând.

„Davis, din instinct, apucă o bară de fier și rotind-o amenințător, ținu o clipă banda în respect.

„Eu aruncai centura roșie (pe care o țineam gata în buzunar) pe catargul din urmă și Jean Bart alergă să lase pe apă barca aceasta.

„Nu puteam rezista asaltului.

„Continuai să trag spre a ne apăra retragerea în timp ce Davis ne apăra făcând înfricoșetoare schive cu drugul de fer.

„Ne lăsarăm să alunecăm pe frânghiile bărcei și o deslegarăm.

Ce surpriză când văzurăm că în ea erau toate armele pe care marinarii le pregătiseră ca să vă atace pe voi doi.

— Mii de bombe! Asaltul era așa dar pregătit!

— Se înțelege. Dar grație devotamentului lui Davis, suntem salvați Filip sări în barcă cu noi. Eu tăiai frânghia și strigând lui Davis să sară jos și să ne ajungă înnot.

„Luai la ochi grupul de marinari.

„Unul căzu rănit.

„Dar cei doi pirați se înapoiară cu carabine și începură să atragă în noi.

„Fred ochi pe Davis, care se apăra voinicește.

„Corpul său, ciuruit de gloanțe căzu pe punte și un marinar îl asvârli în apă.

— Sărmanul Davis! el ne-a scăpat cu adevărat pe toți!

— Să-i sufletul liniștit pe lumea cealalată! — zise trist Jean Bart.

După o clipă, Romanul urmă:

— Văzând că nu mai puteam face nimic pentru el, ramaram cu putere cu atât mai mult cu cât tirul începuse să fie supărător.

„Eu reușii totuși să dobor încă trei marinari.

„Bietul Davis era răzbunat.

Și acum iată-ne reuniți cu toți la olaltă.

— Mii de pipe! Acum ce facem?

Priviră printre stânci și văzură că nava ridicase ancora ñ eșea din golf.

— Ce fericire! Ximenes nu mai vrea să facă cunostință cu gloantele noastre.

— Crede că ne pedepsește îndeajuns dacă ne lasă pe această insulă neospitalieră ca să murim de foame și de sete.

— Oh! Ne-am găsit noi în situații mult mai rele și n'am pierit! — răspunse optimist Jean Bart.

— Lasă că e bine! — zise sententios Zomba, râzând voios.

CAPITOLUL VI

Spre noi orizonturi

Insula abunda în foce şi în sburătoare: de foame nu aveau să moară.

Dar în climatul acela neospitalier printre acei sălbateci, pe ultima treaptă a rasei omeneşti, cei trei cercetaşi n'ar fi putut, de sigur să trăiască multă vreme.

Aşa dar, după ce se asigurară că vasul se îndepărtează, şi după ce îl pierdură din vedere, ţinură un consiliu de război.

— Aşa dar — conchise Raimondo — fiindcă Jean Bart zice că strâmtoarea Magellan e la nord, nu ne mai rămâne de cât să traversăm insula în toată lărgimea sa, târînd barca; apoi, pe mare, vom ajunge la Punta-Arena.

„Credeţi că e departe?

— Nu cred. Privind hărţile, mi se pare că trebue să deviem puţin la es şi găsim portul. Strâmtoarea are o lărgime care variază de la partu la trei zeci şi trei de kilometri, după cum vedeţi e foarte neregulată.

„In locul unde ne aflăm are o lărgime mijlocie.

„Când marea e calmă se poate foarte bine străbate distanţa chiar în barcă, mai ales de nişte marinari cu experienţa noastră.

„Strâmtoarea Magellan a fost descoperită după cum ştiţi la 21 Octombrie 1520, de navigatorul portughez Magellan care îi dete numele său.

„Dar e nefolositor să vă repet ceea ce ştiţi şi voi.

— In câtă vreme apune soarele?

— Cred că peste puţin timp. Nu se vede fiindcă e după nori; dar cel mult în două trei ore va fi complect noapte

— Dar ceasul nostru?

Cei trei cercetași, prin atâtea întâmplări rămăseseră cu un singur cronometru de buzunar și pe acela îl uitaseră în cabina lui Ximenes!

— Să nu-l plângem prea mult — zise filozofic Jean Bart — de oarece am scăpat noi teferi din ghiarele ticălosului acela!

„La urma urmei viața face mai mult de cât un cronometru.

„Am fi putut sfârși ca sărmanul Davis!

Această amintire întristă un moment pe bravii tineri, dar situația le impuse repede alte gânduri.

La Punta Arenas vor cumpăra fiecare câte un ceasornic.

Banii nu le lipseau; îi aveau ascunși în centuri duble, sub haine, și mergând, cu barca la spinare, mergeau făcând o mie de planuri după ce vor fi debarcat la Punta-Arenas.

— Milioane de bombe! — zise Marius — vă aduceți aminte, că înainte cu doi ani, ni s'a întâmplat faimoasa aventură cu indienii Botocudos, de care fugind am făcut un salt mortal într'o cataractă?

„Noroc am avut și atunci!

„Mi-aduc aminte că înainte de a vă putea libera pe voi toți, am petrecut noapte cu Huec, bravul Arancan și cu câinele Portos, care a rămas apoi cu el. In noaptea aceia groaznică se auzeau sunetele unui clopot misterios... un clopot de biserică în plină pădure virgină!

„Huec zicea că e Marele Spirit Rău, care ucide pe Indieni... In definitiv n'am reușit să știm ce e și mi-ar place să descurcăm povestea aceia.

„Ce ziceți? Dacă ne-am sui în sus, în Brazilia, de-alungul cursului Amazonului?

Tovarășii izbucniră în râs.

— Dar asta însemnează că străbatem trei sferturi din America de Sud! — zise Jean Bart.

Argentina în toată lungimea ei, Paraguay și o bună parte din Brazilia.

— Și de ce nu?

„Nu suntem liberi călători, stăpâni pe timpul și faptele noastre?

„Vă amintiţi faimoasa excursie cu acel savant, conaţionalul nostru, şi fiica sa Ginetta, pe care Puelscii au proclamat-o regina lor?

„Cine ştie ce o mai fi făcând acum?

„Când ne-am întors în patrie i-am scris de câte-va ori, dar tot vagabondând i-am pierdut urma...

— Câtă lume am mai cunosct şi noi în călătoriile noastre! — zise Raimondo.

— Şi câtă lume ne cunoaşte — răspunse Jean Bart.

— In sfârşit, ce ziceţi?

— N'ar fi rău. Şi apoi, să vă spun drept, m'am săturat de mare.

„In ultimul timp nu mi s'au întâmplat de cât necazuri.

— Şi mie mi-e poftă să avem sub noi unul din acei splendizi cai, de care aproape ne-am desobişnuit — replică Jean Bart.

„Deocamdată să ne silim să ajungem la Punta-Arenas.

„Apoi, înainte spre alte aventuri!

Insula pe care se găseau era mică.

Când se înoptă, ajungeau tocmai pe coasta care făcea faţa continentului american.

— Sunt coastele din Chili — zise Jean Bart.

„Nu v'aş sfătui să vă îmbarcaţi noaptea.

„Seara vânturile şi curentele sunt prea puternice.

„Şi-apoi trebue să ne odihnim.

Hotărîră deci să poposească aci şi începură preparativele pentru cină.

Făcură foc şi fripseră ceva carne şi mâncară nişte scoici gustoase.

Se ghemuiră cu toţii în barca bine înţepenită şi dormiră tun.

A doua zi dimineaţă, pe o mare calmă şi sub un cer limpede, plutiră spre continent

Flip lătra vesel.

CAPITOLUL VII

Caii înebuniți

Orașul Punta-Arenas e un centru comercial și industrial.

Toate vasele ce se îndreaptă spre Polul Sud se opresc aci ca să se aprovizioneze.

E înconjurat de dealuri păduroase și închisă de două mici cursuri de apă.

Nu are un trafic prea mare de oarece, după deschiderea canalului de Panama, multe vase evită să ocolească pe aci.

Prima grije a cercetașilor când ajunse aci, fu să dea ochii cu sindicul.

Acesta îi primi cu multă bucurie, în amintirea frumoaselor zile petrecute altă dată împreună.

Ramon Tomé se oferi să le fie de folos în ori ce chip ar dori.

— Ai scăpat ușor! — zise el după ce auzi ultima lor aventură.

„Acest Ximenes este un dintre cei mai fioroși bandiți!

„Cu submarinul său a făcut mult rău porturilor americane!

„Probabil că mergea spre Sud ca să scape de torpiloarele care îl caută neîncetat.

„Nu trebuia să-l crutați!

„Dar cu ce vă pot fi de folos?

— Să ne ajuți să schimbăm banii ce-i avem în monedă locală.

Ramon le promise tot concursul.

Amicii noştri traseră pentru două săptămâni la cel mai bun hotel în care timp îşi confecţionară noi costume de cercetaşi şi o uniformă nouă pentru Zomba.

Cumpărară patru minunaţi cai, mici dar nervoşi, printre care unul, numit Boss, pentru Marius, era renumit în partea locului.

Bine echipaţi, îşi luară rămas bun de la amicul lor şi refăcuţi fiziceşte, în splendidă formă, bine înarmaţi, porniră la drum.

Inaintau fără zor, dar spornic, vânând păsări şi un soi de iepuri care aveau o carne foarte gustoasă.

. . . .

In curând, văzură primii Patagoni.

Erau călare, nemişcaţi, în faţa unei păduri.

Oameni frumoşi, înalţi, cu figură mândră, cu splendidă dantură, cu ochii ca jeratecul, nasul larg, cu pielea măslinie.

Erau îmbrăcaţi cu un fel de haină de piele, având pe deasupra o manta de piele păroasă, care cădea până pe şoldurile calului.

Aveau suliţă, topor, şi un mic arc cu săgeţi.

Văzând grupul cercetaşilor, după o clipă de nemişcare, scoaseră un strigăt ciudat şi dispărură în boschete.

— Să vedem unde se duc!

Dar dincolo de pădure nu-i mai văzură. O câmpie se întindea până la un zid de munţi înalţi.

— O să-i revedem noi pe aceştia sau pe alţii — zise Raimondo.

„Să ne oprim şi să cercetăm harta.

Trebuie să ne fixăm drumul sau să mergem la întâmplare?

— Eu aş zice, să mergem la întâmplare, numai nordul să-l ţinem. N'are nici un haz, într'o călătorie de plăcere să mergi cu Baedekerul în mână!

Toţi râseră de ideea unui ghid tipărit în aceste ţinuturi sălatice.

Hotărîră un popas până a doua zi.

Marius ucise o pereche de iepuri din care Zomba pregătă o mâncare cum nu mai savuraseră de multă vreme.

Filip avu o bună parte de oase fragede, iar caii găseau din belșug iarbă grasă și apă limpede de adăpat.

După amiază și-o petrecură în curățirea armelor, și din pregătirea de carne uscată pentru vremea când ar duce lipsă de vânat din cine știe ce motive.

Nici o alarmă nu tulbură repaosul nocturn și a doua zi reluară drumul.

Dar atunci se întâmplă ceva care ar fi putut să aibă consecințe fatale.

In timp ce călăreau liniștiți, discutând de una, de alta, precedați de banditul de Filip, care necăjea când un cal, când altul, sărind și lătrând printre picioarele lor, se auzi un tunet care se apropia; tinerii văzură în spatele lor o turmă de cai sălbateci.

Goneau drept înainte, fără să se împiedice de nici un obstacol, călcând în picioare și sdrobind pe cei căzuți, gonind ca înebuniți de cine știe ce primejdie grozavă.

— E o avalanșe! Suntem pierduți! — zise Raimondo.

— Să eșim din drumul lor!

Făcură o voltă și avalanșa înebunită trecu ca o vijelie printre ei.

Dar calul lui Raimondo, poate nu tocmai de mult domesticit, fu apucat de aceiași nebunie și începu să alerge și el, căutând să răstoarne călărețul. Ne reușind ajunse, în spume, turma sălbatecă.

De odată se împiedică și căzu...

Raimondo, care era încordat, prinse din sbor coama unui cal sălbatec și îi sări în spinare.

Calul înebunit se desprinse de grup și oluă în goană într'o altă direcie.

Inaintea lui se deschidea o prăpastie adâncă.

Dar Jean Bart și Marius văzuse primejdia și într'un galop disperat urmăreau calul sălabtic.

Acelaș gândi le veni la amândoi.

Două lațuri șuerară prin aer și animalul prins de câte patru picioarele se prăbuși ca trăsnit la pământ.

Isbitura aruncă pe Raimondo la un pas de prăpastie.

Cum terenul era aplecat, corpul inert al cercetașului, care leșinase, se rostogolea încet spre abis. Dar Zomba aruncase deja lațul care înfășură corpul....

După cât-va timp, cu toții în șea, se restabiliră după emoția avută.

— Inainte! strigă Marius.

Citiți urmarea în fascicula No. 71 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 10 Februarie

CLOPOTUL DIN PĂDUREA MISTERIOASĂ

Din „CEI TREI CERCETAȘI“ a apărut până acum:

No.
1 La voia întâmplării
2 Braț de sânge
3 Țara groazei
4 Boturile roșii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din țara Apașilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cercul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverșii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta strangulatorilor
17 Pirații din Tonkin
18 Pagoda însuflețită
19 Mina rătăcită
20 Conspirația indușilor
21 Creatorul de monștri
22 Tezaurul ocnașilor
23 Ultimul deportat

No.
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în ghețari
26 Insula Paștelui
27 „Glasul din stâncă“
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat
32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revansa Cercetașilor
34 Misterul măștii roșii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Desertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morții
42 Câmpul morții
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană

No.
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Mașina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometați
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul Blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădotorul demascat
62 Aventura din Londra
63 Triumful celor trei
64 Pustiul Australian
65 Răscoala ocnașilor
66 Regina bandiților
67 In derivă spre Polul Sud
68 Golful speranței
69 Misterul pașilor pe zăpadă

BIBLIOTECA
PUNGĂRRA EMIL

La „CEI TREI CERCETAȘI“ se pot face și abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poștal, sau se achită la ghișeele ziarului Universul.

16 Pagini EXEMPLARUL în ţară 3 Lei în străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI